

30 de ani

Anita Mylena

Suflu în lumânările de pe tort.
Privesc cu ochii ficși ca de mort.
Când au trecut 3 decenii!?
Nimeni nu ne spune că timpul trece dar nu devenim genii...

Prinși într-un trup de om adult
Un copil însă speriat și pierdut,
Ce muncește tot timpul...mult...
Învăță din ce în ce mai puțin,
Îl doare capul lovindu-se de viață
Se lupta cu ea, se ia la trântă,
Toate îl dor, toate îl frământă.

Responsabil-iresponsabil, adultul-copil
La 30 de ani omul acesta totuși fragil,
Știe ce e durerea, suferința, iubirea, ura,
Bucuria, știința, manierele, măsura.
Știe să plângă, să râdă, să fie egoist sau altruist,
E câteodată temător și depresiv, trist
E câteodată fericit, copleșit, extaziat
Câteodată un spirit ce caută speriat
Ceva ce nu va ma reuși niciodată să fie
Un copil liber, asta bine o știe!